

pečný. Na tom ničeho nemění ani okolnost, zdůrazňovaná rozsudkem, že s medvědem byly konány před obecenstvem zápasy, neboť rozsudkové zjištění, dle něhož zápasy ty konala pouze určitá osoba, legionář S., dovolují bezpečně souditi, že tu šlo o osobu, které bylo známo, jak si jest vůči zvířeti počínati, která byla mimo to medvědu dobře povědoma, při čemž medvěd svým pudem dovedl vycítiti, že tu jde o pouhou kratochvíli, která tudíž nebyla nikterak s to, aby medvěda přivedla z rovnováhy a jej zejména opravdově rozzuřila. Je proto beze všeho významu rozsudkové zjištění, dle něhož S. kritického dne zjistil, že řetěz i zámek jsou v pořádku, neboť S. měl při tom zřejmě na mysli pouze zápas, na týž den uchystaný, mimo to pak rozsudek zjišťuje, že medvěd zámek přelomil, což se arci mohlo státi i tehdy, byl-li zámek, ač ovšem chatrný a naprosto nedostatečný, jinak »v pořádku«. Netřeba konečně doličovat, že se stanoviska skutkové podstaty Šu 335 tr. zák. ani na tom nesejde, zda vydával obžalovaný svým počínáním v nebezpečí i svůj vlastní život, neboť skutková podstata trestného činu dle uvedeného zákonného předpisu je dána, je-li pachatelovo jednání neb opomenutí spojeno s nebezpečím pro život, zdraví nebo tělesnou bezpečnost jiných, zcela nepochybně také tehdy, ohrožuje-li jím pachatel zároveň, byť po případě i vědomě, sebe sama. Nevylučuje tudíž ani po stránce subjektivní přičitatelnost jeho počínání jako jednání neb opomenutí trestného okolnost, že jím přivodil nebezpečí také pro svůj vlastní život, zdraví nebo svou bezpečnost tělesnou a nebylo by konečně ani toto, dle rozsudkových zjištění arci skutečně vzniklé nebezpečí pro obžalovaného vzešlo, kdyby byl dbal oné opatrnosti a bedlivosti, které mu šetřiti bylo s hlediska oněch názorů právních, když zvláště i zákon a to § 392 tr. zák. zakazuje štvání a dráždění zvířat a tresce toho, kdo způsobem takovým škodu nějakou zavinil.

Čís. 1165.

**Předražování (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n.).
Kožešiny jsou předmětem potřeby.**

(Rozh. ze dne 19. března 1923, Kr I 214/22).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku lichevního soudu při zemském trestním soudě v Praze ze dne 16. prosince 1921, jímž by stěžovatel uznán vinným přečinem Šu 7 (3) zákona ze dne 17. října 1919 čís. 568 Sb. z. a n. mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnost je na omylu, majíc za to, že ochrany zákona o trestání válečné lichvy jsou účastny pouze předměty potřeby denní. Rozumějíť se dle Šu 1 zákona ze dne 17. října 1919 čís. 568 Sb. z. a n. předměty potřeby v tomto zákoně movité věci, které slouží přímo nebo nepřímo k ukojení potřeb lidských a potřeb zvířat domácích. Neomezuje se tudíž pojem předmětů potřeby ve smyslu lichevního zákona ani

na takové věci, kterých užívá k ukojení svých potřeb veškeré obyvatelstvo neb aspoň převážná jeho většina, ani na věci takové, které jsou předmětem potřeby nezbytné nebo jak zmateční stížnost praví, potřeby denní. Rozhoduje, že těch kterých věcí užívá k ukojení svých potřeb jistá značnější část obyvatelstva. Tomu je tak zcela nepochybně i ohledně kožešin, které slouží nemalé části obyvatelstva k odívání, tedy zajisté potřebě, zejména v době zimní, pro kterou jsou určeny, nad jiné naléhavé. Nesejde na tom, že kožešiny jsou namnoze dražší, snad i značně dražší než jiné látky, sloužící témuž účelu, že si je tudíž zpravidla opatřují pouze zámožnější vrstvy obyvatelstva, a nelze proto ještě důvodně říci, že šlo o předměty přepychové. Pro otázku, zda jde o předměty potřeby, nemůže býti rozhodnou okolnost, že se jedná o věci, pro svou vzácnost neb aspoň drahotu širokým vrstvám obyvatelstva snad nedostupné a pro ně mimo to se i nehodící; stačí, slouží-li potřebě i jen jisté, oněmi poměry úzeji vymezené, přes to však poměrně značné části spotřebitelstva, zejména, jde-li o ukojení potřeby tak důležité, jakou jest odívání se v době zimní. Míní-li zmateční stížnost, že předmětem denní potřeby není kožešina, nýbrž pouze zimní látka, stejně jako prý jím není hedvábí, nýbrž jen opět látka nebo plátno, přehlíží okolnost, která zejména v době války měla při řešení otázky, o niž jde, význam velmi závažný, která však ani pro rozhodnou dobu, prosinec 1920, významu toho zcela nepozbývá, že totiž tím, když určitých věcí používají k ukojení svých potřeb zámožnější třídy obyvatelstva, jimž je možno si je přes jich vyšší cenu opatřiti, uvolňuje se zároveň pro ostatní méně majetné vrstvy stejné množství věcí, sloužících podobným potřebám a v ceně levnějších, jichž by jinak používaly i ony kruhy zámožnější. Jelikož takto okruh spotřebitelů věcí posléz uvedených se zmenšuje, zvyšuje se poměrně jich nabídka ve prospěch oněch vrstev méně majetných, neboť vlivem zákona o poměru nabídky k poptávce nemůže zjev tento nemíti blahodárného vlivu na utváření se cen věcí takových.

Čís. 1166.

Předražování (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n.)

Hrách cizozemského (holandského) původu v menším množství (do 1 q) nebyl zabaven ve prospěch státu.

Směrné ceny, stanovené pro hrách, platily i pro hrách cizozemský v jakémkoliv množství.

(Rozh. ze dne 19. března 1923, Kr I 254/22).

N e j v y š š í s o u d jako soud zrušovací po ústním líčení zmateční stížnost státního zastupitelství do rozsudku lichevního soudu při zemském trestním soudě v Praze ze dne 10. ledna 1922, pokud jím byl obžalovaný Václav Š. podle Šu 259 čís. 3 tr. ř. sprostěn z obžaloby pro přečin Šu 11 čís. 4 zákona ze dne 17. října 1919 č. 568 Sb. z. a n. a přestupek Šu 7 (1) téhož zákona v příčině hrachu zavrhl, pokud směřovala proti výroku, jímž byl obžalovaný Václav Š. sprostěn z obžaloby pro přečin Šu 11 čís. 4 zákona ze dne 17. října 1919 čís. 568 Sb.